

Koji je za vas smisao besmrtnosti?

Cody Jones, Sky Shields, i Michelle Lerner

[LaRoucheev Pokret Mladih (LYM)]

Krajem ovog stoljeća, kad čovjek kao svemirski putnik probije gornje slojeve naše atmosfere, on(a) će moći baciti pogled natrag na čitavu Zemlju, i vidjeti noetske fosile koncepcije NAWAPAE sada u razvoju, pa će ga to podsjetiti na veliki pomak paradigme čovjekove samosvojnosti, koji je omogućio ovaj let. To će predstavljati prekid s imperijalno nametnute samosvojnosti (identiteta), na osnovu koje su čovjekov život i identitet sadržani u granicama njegovih (njenih) iskustava osjetilnih dojmova, kao *aprioristička* istina i stvarnost. U tu svrhu mora postojati razumijevanje punih posljedica koncepcije—koju je Vladimir Vernadski otkrio—troslojnog svojstva svemira, kao dinamičke povezanosti hijerarhija faznih prostora noetske, biotske (biološke) i nežive različitosti, ujedinjenih u jedan protu-entropijski proces razvoja. Povezanost, čije postojanje je prevladavajuća znanost, do sada, poricala, gledajući umjesto toga na život i čovjekovo stvaralaštvo kao „izranjajuće“ odlike inače entropijskog, probabilističkog svemira.

Hijerarhijsku odliku protu-entropijske povezanosti triju faznih prostora Vernadskog može se vidjeti na primjeru NAWAPAE¹, odnosno njenog savladavanja—u velikim razmjerima, primjenom najmodernijih strojeva i infrastrukturnih konstrukcija—„prirodnih“ barijera u odvijanju procesa, kao što su naprimjer, tok vode i vodeni ciklusi, djelovanje koje tipično ograničuju geološki određeni vodeni

bazeni, i klimatološki uvjeti. Ili, slično tome, stvaranje uvjeta, kroz NAWAPAU, učinkovitije uporabe sunčevog zračenja od strane biosfere, što se postiže uvođenjem navodnjavane zelene poljoprivrede i šuma u pustinje, uzrokujući promjene klime i vremenskih sustava, čineći tako površnu Zemlje sve produktivnijom i prikladnijom za život ljudi.²

Jasno, moramo shvatiti da upravo najviši od triju faznih prostora, onaj koji sadrži stvaralačku ljudsku dušu, *noosfera*, svojevrijedno određuje i upravlja procesima kao cjelinom, primjenom otkrivenih zakonitosti/načela. A i da, razmatrajući vlastita djela, čovjek zadobiva sve veću jasnoću glede uloge čovjeka u svemiru, kad posljedice učinaka ovakvog projekta postanu bjelodane. Ustvari, samo takvim usmjerenjem od vrha na dole, i to sve samosvjesnije, takve promjene sukladne [prirodnom] zakonu mogu i moraju nastati.

To stavlja u žarište temeljna pitanja o istinskoj naravi čovjeka pojedinca, a naročito odnosu između nazovimo to „duše“ i njenih bioloških i proširenih ćutula ('sensorium'-a). Ćutula, predstavljajući stvar koja igra posrednu ulogu između stvaralačkog čovjeka i zakonitosti univerzalnog stvorenog svijeta, gotovo na isti način kao što infrastruktura djeluje kao sučelje između čovjeka i njegova okoliša. Upravo putem shvaćanja te povezanosti postizemo uvid u sposobnost čovjeka promijeniti svijet oko sebe da bi proizveo promjene sa sve većim potencijalom za nastavak stvaralačkog rada.

¹ The North American Water and Power Alliance—Sjever-noamerička udruga za [korištenje] vodene i električne energije.

Vidi www.larouhepac.com/nawapa

² Sky Shields, Oyang Teng, Michele Lerner, Cody Jones, i Ben Deniston [članovi LYMa], „NAWAPA“ sa stajališta biosferskog razvoja“, *EIR*, 13. kol. 2010.

Drugim riječima, mogli bismo se zapitati: „Tko je stvarno čovjek u svemiru, da se svemir mijenja pogodujući mu u odgovoru na njegov stvaralački čin?“

Slučaj Beethovena

Da bismo dobili mentalnu sliku o vrsti samosvojnosti koja se mora pojaviti kao ljudska norma, da bi čovječanstvo izbjeglo pogibelj koju sadašnje vrijeme nagoviješta, dobro će nam poslužiti razmatranje primjera velikog

Ludwig van Beethoven) portret Josepha Karla Stieler, 1820.), skladao je svoju najljepšu glazbu, kao 9. Simfoniju, nakon što je oglušio. „Zapitajte se: Možete li vi to? Lišeni osjetila koje držite najdražim, da li biste mogli stvarati i izražavati nove misli na području tog osjetila, za koje više nemate potrebnog organa?“

Beethovena, ne kao jednostavnu školsku zadaću o „glazbeniku“ već kao primjer univerzalne ličnosti, čiji smisao samosvojnosti nadilazi one naivne pojmove tijela, prostora, i vremena, koje svrstavamo u besmrtnu domenu, odakle zadobivamo viziju čovječanstva na svom putu među zvijezde.

Dakako, većina ljudi spremno priznaje da je Beethoven bio glazbeni genije. No, na koji način želimo da se izjava shvati? Zsigurno, to nije moglo ovisiti o njegovu sluhu, jer ga je

izgubio prije svojih najvećih skladbi. U vrijeme skladanja 9. Simfonije, prepoznatljive diljem svijeta do današnjeg dana, kao možda jednu od najljepših ikad napisanih radova, on nije mogao čuti kako zvuči. No, možda biste mogli prigovoriti, budući da je izgubio sluh, mora da je zadržao osjećaj u pamćenju i mogao ju „čuti“ u svojoj glavi, svom umu. Doista, upravo tu vidimo istinu njegova genija.

Kao skladatelj Beethovenov korpus radova često se opisuje kao niz revolucija, svaka uvodeći elemente na koje nitko prije nije nikad mislio, a pogotovo čuo. To nije stvar prostog pamćenja. Zapitajte se: Možete li učiniti tako? Lišeni osjetila koje držite najdražim, možete li stvarati i izražavati nove misli na području tog osjetila, za koje više nemate potrebnog organa? Zsigurno, to nije bilo razvidno glede Beethovena. Znajući da je njegov smisao samosvojnosti (identiteta), njegov razlog života, bio u njegovom stvaralačkom nagonu da preskoči postojeće granice glazbene skladbe, možemo zamisliti da bi mu se taj udarac, gubitak sluha, činio istovrijednim gubitku života. I, ustvari, umalo da jest sam okončao svoj život u razdoblju snažne frustriranosti i stvaralačke agonije, dok mu je sluh sve više slabio. A ipak, nije. Kakva je to bila promjena mišljenja?

Beethoven je nastavio skladati neke od svojih najvatrenijih glazbi koje su ikad stvorene. Koji novi čulni organ je mogao zamijeniti stari? Tu je početak sagledanja sjena onog što zovemo „duša“. Beethoven nije pisao za svoje vlastite uši. Možda, čak ni za one oko sebe. Priča kaže da je kvartet gudača izvodeći zadnje Beethovenove kompozicije, u njegovom prisustvu, najednom stao u jednom dijelu skladbe, i kad je sad već gluhi skladatelj podigao pogled sa svog dirigiranja, i vidio da su stali, rekli su mu da ne mogu nastaviti, jer nisu znali što sviraju. On je odgovorio, „Nije važno, nastavite svirati, jer ja sam napisao ove radove ne za sadašnje, već za buduće doba.“

Kojem smislu prostora i vremena treba pripisati ovakvu vruću težnju Beethovena? I pitanje koje stoji pred nama jest: Koje to stvari kojih se svojevrijedno [ali ne do kraja promišljeno] pridržavamo, brkajući ih s onim što mi u stvari jesmo, unatoč činjenici da bi one mogle biti baš stvari koje nas priječe da sebe pronađemo?

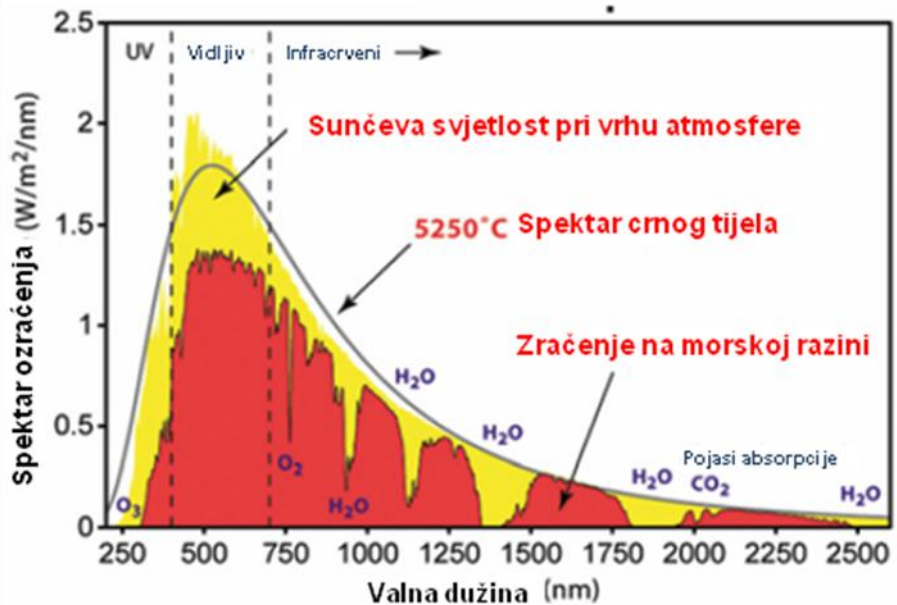
Izrazimo do sad rečeno na drugi način: Kad počinjemo razmišljati o „duši“ lišenoj naših ćutila, kao što slučaj Beethovena ukazuje, počinjemo shvaćati infrastrukturu i sekundarne posljedice NAWAPAE. Ćutila, a ne „ego“ ni svijet van „ega“, su sučelje, biološka infrastruktura, koja se razvijala kroz milijune godina. Kao što dokazuje radost iskustva prekrasne glazbe, sučelje postoji ne samo zbog sebe, već postaje sve bitnije i bitnije razvoju pojedinca, pa čak još više, društva.

Što su ćutila?

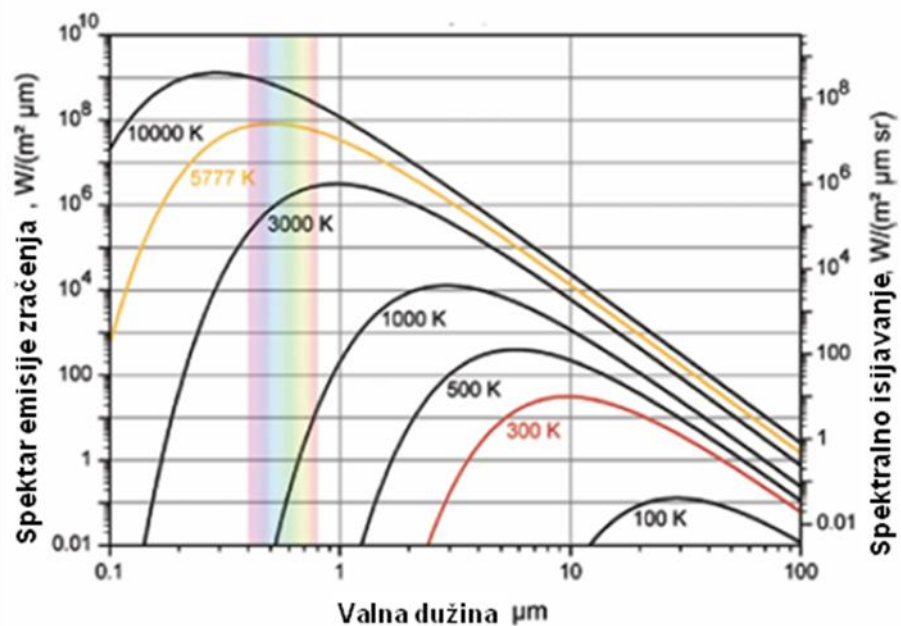
Gledajući na naš Sunčev sustav, nalazimo da naše Sunce ima pripisanu krivulju raspodjele [’oznaku’], za pojedinu temperaturu (Prikaz 1). Za naše Sunce s temperaturom oko 5,000°K na svojoj površini, imamo krivulju raspodjele za koju oko 45-50% emitiranog zračenja pada unutar kako to zovemo vidljivog raspona, gubeći se postepeno prema infracrvenom i radiovalovnom smjeru, i naglje u drugom smjeru prema UV i više.

To, zajedno s drugim kozmičkim utjecajima, određuje određeni „prostor zračenja“ našeg bliskog područja kozmosa u kojem je nastala evolucija života na Zemlji.

PRIKAZ 1
Spektar sunčevog zračenja

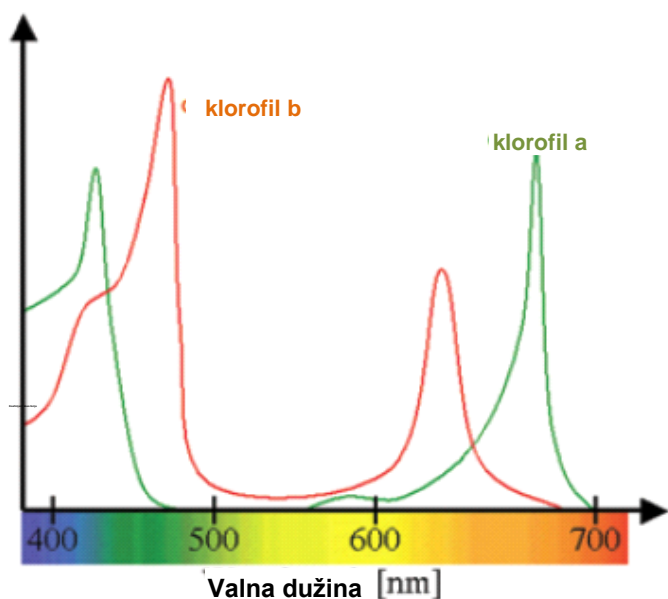

PRIKAZ 2
Spektar crnog tijela

Stoga je razumno da bi evolucija života na Zemlji tekla na način koji odražava harmoniju sa sustavom, i da [život] najučinkovitije koristi tu posebnu raspodjelu sunčeve emanacije. (Kod drugih zvijezda, s različitim odlikom i temperaturom od našeg Sunca, krivulje raspodjele zračenja pokazuju pomak prema UV ili infracrvenom spektru.

PRIKAZ 3

Stoga, nalazimo da je evolucija fotosintetskog biljnog života tekla tako da maksimalno koristi to područje elektromagnetskog (EM) spektra koje mu je najobilnije (zeleno bilje hvata dva primarna vrha u vidljivom elektromagnetskom području), što mu daje pogonsku energiju za proces čina pretvaranja, kojeg nastoji izvršiti. U skladu s tim život je izgradio strukture, kao atmosferu (na pr. ozon), da blokira elemente spektra koje je sad našao štetnim za svoju razvijenu morfologiju. Sve je ovo odraz sveopćeg protu-entropijskog dinamičkog sistema.

Sličan je slučaj kod razvoja naše biološke instrumentacije, a najviše one koja odgovara osjetilu vida i osjećaja topline (koje je osjetljivo na obilato blisko-infracrveno područje. Drugim riječima, naša se instrumentacija, u velikoj mjeri, razvila kroz prilagodbu na ono područje EM spektra, koje najviše udara na naš planet. To sa svoje strane međusobnim djelovanjem vidljivog dijela EM spektra sa predmetima koje osjetimo, izaziva dojmове boje, sjene, dubine, prostornih odnosa, itd (u slučaju vida), i otuda, pojmove stvari koje smatramo rubovima i kontinuitetom predmeta.

Ne te vidove EM spektra na koje smo slabije 'ugodeni' (odnosno kojih smo naprosto manje svjesni) većina ljudi uglavnom ne obraća pozornost. Oni nisu predmeti našeg svjesnog razmatranja, i ta činjenica izaziva određene naivne pojmove o vremensko-prostornim odnosima, navodeći nas na vjerovanje da ona

područja, o kojima većina ljudi vjeruje da o njima nema svjesnih dojmova, moraju biti „prazna“.

Drugim riječima, naviknuli smo priznati samo ona područja spektra s kojima smo najočiglednije povezani. Javlja se onda pitanje: Da li bi morfološke funkcije života, uključujući i funkcije osjeta, koje se razvijaju na planetarnim sustavima oko zvijezda različitih od našeg Sunca (pa prema tome imaju drugačiju krivulju raspodjele zračenja), razvile drukčiju osnovicu osjetilnih pomagala koja bi, sa svoje strane, optimalno koristila posebni spektar gustoće zračenja te zvijezde, i tako zamjećivala drukčiju odliku dojmova o pojavama u svom okruženju? Kakva bi bila sredstva komunikacije među tim različitim

oblicima života koji dolaze s različitih zvjezdanih sustava? Da li bi, u općem smislu, postojala uporaba različitih EM područja od ovih koje mi najviše koristimo na Zemlji, za komunikaciju između jednih i drugih? Da li bismo bili sposobni komunicirati s tim inteligentnim bićima?

Drugim riječima, postoji li invarijanta kod komunikacije između inteligentnog života u svemiru, koja leži van dojmova osjetila? Jesmo li mi sami nešto drugo od svojih pet osjetila? Ako jesmo, gdje bismo morali staviti osjećaj svog „ega“?

Da se prihvatimo odgovora na prvoo i najjednostavnijoo razini postavljenog pitanja razmislite o sljedećem: Imamo dokaze da su neke ptice sposobne u svom letu voditi se magnetskim poljem Zemlje, kad je „osvijetljeno“ plavo-zelenim svijetlom, no slijepe su na magnetsko polje kad su u okruženju isključivo crvenog svijetla. I pčele opažaju emisije predmeta, kao cvijeće, u UV području. Prema tome, postoje li područja osjetila za čovjeka, iznad naših pet uobičajenih osjetila, na koja smo zaslepljeni, zbog svojevoljne nebrige, ili, još gore, imperijalno nametnutog mišljenja o tome što naša osjetila jesu i što nam govore?

Mi možemo naslutiti što leži blizu naše razine svijesti iz izvještaja ljudi koji „čuju“ aurore (sjeverna svijetla). Ili, na dubljoo razini, u vrsti političkog fenomena „masivnog štrajka“ koji sada hvata stanovništvo SADA, kao što je odliku te paradigme izrekao Percy Bysshe Shelley u

'Gđica Keller „čuje“ tenora

Hellen Keller najslavnija svjetska slijepa i gluha žena, stavila je svoje prste na usne i grlo Enrica Carusa, tenora Metropolitanu, u njegovoj sobi u današnjem hotelu *Georgian Terrace* i „čuła“ ga je pjevati žalopojku Samsona iz Saint-Saens-ove opere *Samson i Dalila*. Preko njenih čudesno osjetljivih prstiju nenadmašivi glas slavnog tenora prenosio se u njenu dušu, dok je sjedila i „slušala“, otvorenih ustiju, nevidećim očima kojima su tekle suze, ponavljala je šaptom: „Predivno, predivno“. Caruso je pjevao ariju iz prve scene zadnjeg čina opere i pjevao snagom koja je izmamila suze na oči drugih pjevača Metropolitanu koji su bili u sobi. I dok je pjevao glas mu je postajao hrapaviji od patosa pjesme.

„Iako ne mogu vidjeti vaše lice, osjećam patos vaše pjesme,“ rekla je gđica Keller. A Caruso reče, usnama na njenim rukama: „U vašim prstima osjećam vašu dušu. U vašim plavim očima sjaji duša“. Gđica Keller se umalo onesvijestila, tako ju je snažno glas tenora potresao.

New York Times, 14. aprila 1916.g

svom djelu „Obrana pjesništva“, gdje on piše: „U takvom vremenu dolazi do nagomilavanja moći priopćavanja i primanja snažnih i strastvenih zamisli glede čovjeka i prirode. Osoba u kojoj ta moć prebiva, možda često, glede mnogih strana svoje naravi, iskazuje slabu podudarnost s tim duhom dobra, čiji su oni poslanici. No čak i kad poriču i odriču se, ipak su primorani služiti toj moći koja sjedi na prijestolju njihove vlastite duše.“

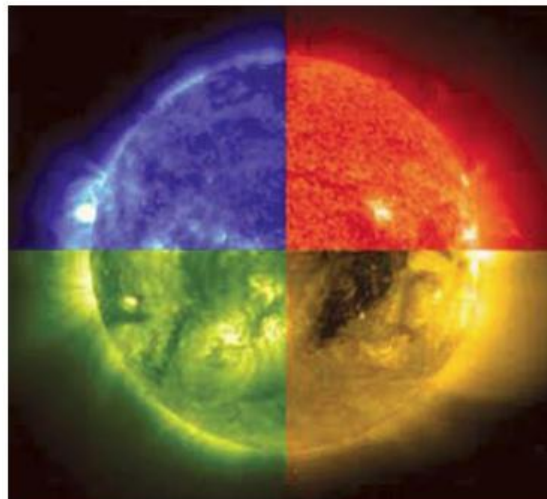
U tom duhu, čovjek je ostavljen razmišljati o prizoru gluhe i slijepa Hellen Keller, kojoj su suze radosnice navrle kad je nazočila privatnom koncertu legendarnog tenora, Enrica Carusa.

Proširena ćutila

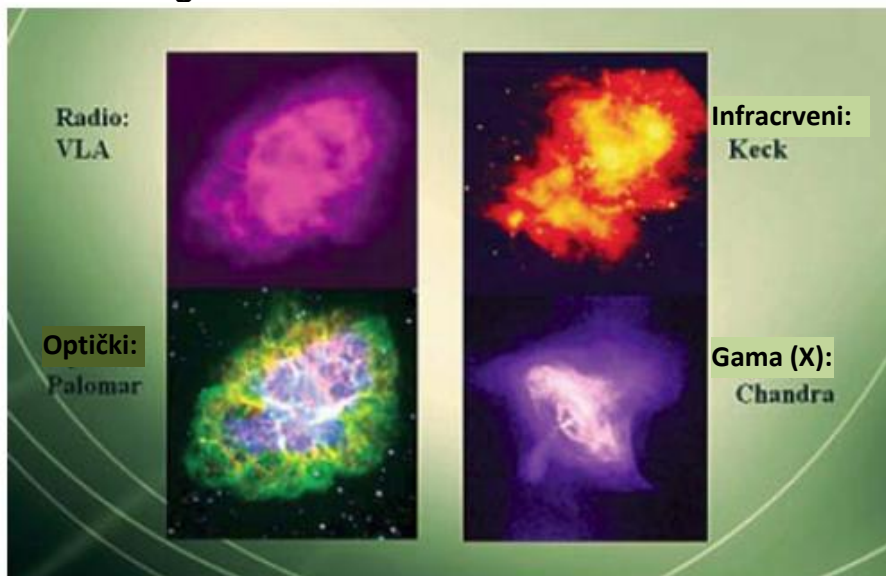
Ova pitanja uzimaju veću egzistencijalnu važnost kad krenemo ostvarivati svoj vanzemaljski imperativ. Već počinjemo shvaćati, da ako želimo preživjeti i djelovati van zaštitnog krila Zemlje, moramo zagospodariti pojavama, čiji jaki učinci imaju dometa preko cijelog EM spektra, pa moramo razviti nove oblike proširene instrumentacije (naprimjer 'scanning' elektronski mikroskop i razni napredni teleskopi), koji nam

omogućuju te pojave pretvoriti u predmete svjesnog mentalnog čina i hotimične manipulacije, što bi imalo potencijalni učinak da naše urođene jednostavne osjetilne sposobnosti, kako ih danas shvaćamo, počnu gubiti sve više i više od svog funkcionalnog značenja. Naprimjer, „gledajući“ naše Sunce ili Rakovu maglicu, u različitim područjima EM spektra, dobivamo vrlo različite dojmove o njihovoj stvarnoj strukturi (Prikazi 4 i 5).

PRIKAZ 4
Sunce

Rakova maglica

Koristeći tako različitu instrumentaciju u hvatanju različitih dijelova EM spektra kojeg neki predmet emitira (napr. radiofrekvencije, infracrveno ili gama ('X') zračenje), dobivamo različit dojam kakav je taj predmet. Počinjemo osjećati različite projekcije stvarnosti, nad onima koje su tipično dostupne prosječnoj osobi.

No ipak, iako možemo „predočiti“ te pojave protumačene u obliku našeg sadašnjeg uobičajenog načina zapažanja, takvo vizualno pretvaranje ili predstavljanje onog što instrumenti očitavaju, našu interpretaciju onog što vidimo—jasnoću, strukturu, rubove, itd.—u većini uvjetuje morfologija našeg postojećeg mozga i [postojećih] kulturnih interpretacija. Već ta sposobnost pristupa proširenom području EM spektra i pojavama u sprezi s tim podrazumijeva da je stvaralački univerzum, u svim svojim manifestacijama, dostupan širem dosegu isto tako stvaralačkog ljudskog uma.

Sljedeći korak bio bi doći do točke gdje možemo izravno očitavati i djelovati na ta druga područja EM spektra zaobilazeći pretvaranje tih pojava na postojeći jezik petero popularnih osjetila. Isto tako, kao što znamo iz Keplerovog slučaja—kao u njegovom otkriću univerzalne gravitacije iz odlika putanja planeta našeg sunčevog sustava—upravo proturječna suprotstavljanja očitavanja različitih osjetila dane pojave—u Keplerovom slučaju, vida i harmonije—otvaraju nam moć pronicljivosti u stvarne zakonitosti koje stvaraju različite odlike sjena.

Pitamo se onda: Koji će se novi, snažniji potencijal otkrivanja [zakonitosti] ostvariti širenjem područja raznih vrsta suprotstavljenih očitavanja dane pojave, putem proširenja osjetila, u nova područja EM spektra, kao i kod različitih razmjera, neizmjerljivo malog i velikog?

Ovdje proučavanje plastičnosti mozga uzima zanimljivo značenje.

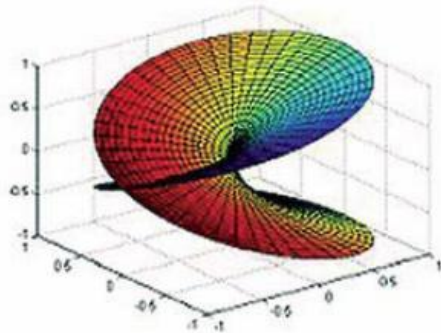
Iako se plastičnost mozga smatra relativno novim otkrićem,

temelj te koncepcije već je postavio Bernhard Riemann, kao što njegovi posthumno objavljeni „Filozofski fragmenti“ opisuju, i tu Riemannovu tradiciju nastavlja Wolfgang Köhler, osnivač gestaltne psihologije. Umjesto pokušaja proučavanja mozga, i primjene besmislene analogije na to, koja se izvodi iz sasvim nepovezanih područja kao što je računalna znanost, ili redukcionistička i uglavnom beskorisna proučavanja behaviorista, Köhler je počeo postavljanjem pitanja: Što um ustvari radi? Samo ako bi se priroda stvaralačkog uma mogla istražiti moglo bi pitanje prave funkcije mozga postati mogući predmet istraživanja. Baš mozak dopušta umu izražaj svoje kontrole nad biološkim, i odatle, fizičkim svemirom, i odlika fizičke organizacije [svemira] mora biti odraz odlike ljudskog uma. Sličnost odlike u raznim domenama Köhler je nazvao „izomorfizmom“ („izo“—jednak i „morph“—oblik).

Dublje posljedice ovog raspoznavanja fizičkog i biološkog svemira su ogromne. Naprimjer: Um djeluje prvenstveno s, kako Köhler to zove, gestaltima [cjelinama]. Ta ideja je sukladna s Riemannovom koncepcijom Abelovih funkcija i Dirichletovog načela, u njihovoj evoluciji kojom su smijenile njegove ranije koncepcije *Geistesmassen* (misaonih predmeta).

Odlika je ovih ideja, zvanih gestalt-i, da je cjelina uvijek više—ili bolje rečeno—sasvim različita—od zbroja svojih dijelova. Ta odlika gestalta tako, u svrhu pronalazanja izraza za

Riemannova ploha

Riemannova ploha zasniva se na njegovoj pronicljivosti glede značenja Abelovih funkcija i Dirichletovog načela. To je ploha kontinuiteta, kod koje se uvjeti unutarnje strukture i rubova mijenjaju, na transfinitni način, kao funkcija uvođenja sve većih viših razreda singulariteta [‘osebujnosti’!?!].

Ljudski organizam, mora se odraziti u fiziologiji ljudskog mozga. (Sasvim sigurno digitalno računalni sustavi ni na koji način to ne odražavaju, objelodanjujući smiješnu prirodu projekta kojim se pokušava usporediti mozak s bilo kojim digitalnim/logičkim sustavom. Digitalni sustavi ne sadrže gestalt(e), već samo odvojene dijelove koji zahtijevaju, i uvijek će zahtijevati, ljudski um da ih poveže u njihovom značenju.)

Ako se ponovno raspozna da je uvjet da bi ljudski mozak manifestirao te gestaltne odlike, nužnost također da biološki i fizički supstrat mozga odražavaju tu gestaltnu odliku potencijala, posljedice su za fiziku duboke. Postojanje neovisnih „čestica“ u svijetu postaje neodrživi filozofski model, i moramo umjesto toga početi to što sad zovemo česticama uzimati za singularitete u nekom drugom neprekidnom procesu. I upravo tim neprekidnim procesima, tim gestalt-ima, moramo pripisati stvarnost, dok fizički elementi, koji ih naizgled izražavaju, moraju se smatrati samo pukim sjenama.

Na taj način povezanost triju prostornih faza Vernadskog uzima veoma stvarno značenje, kao što to Max Planck čini svojom primjedbom, da samo Köhlerove ideje mogu riješiti proturječja kvanta: jer samo Köhlerove ideje uma zahtijevaju nužno postojanje takvih proturječja, čak i prije njihovih otkrića. Time zatvaramo puni krug natrag na cjelinu, koja nastavlja biti Riemannovo životno djelo.

Danas, plastičnost mozga, u uobičajenim diskusijama, odnosi se na sposobnost promjene povezivanja i funkcija mozga kao reakciju ili na

„povredu“, ili promjene ponašanja i misaonih aktivnosti. Naprimjer, postoje studije o slučajevima gdje određene osjetne sposobnosti, kao što su vid ili sluh, čovjek izgubi, pa kortikalno područje koje se tipično povezuje s tim osjetom preuzimaju preostali osjeti, obično s pojačanom razinom. Naprimjer, pojedinac koji je izgubio svoj sluh zadobit će pooštrenu perifernu viziju, koristeći dio korteksa kojim se ranije koristio sluh.

Na suprotnoj strani, izgubljena sposobnost, kao što su motoričke vještine kod žrtve moždanog udara koja je pretrpjela teška oštećenja predjela mozga koji se povezuje sa motoričkim radom, ponovo zadobiva te sposobnosti pomoću neoštećenih predjela mozga, koji preuzmu tu funkciju. U veoma krajnjim slučajevima, pojedinci, rođeni s polovicom mozga, i prema tome s nedostatkom čitavih predjela koji su tipično u cijelosti dodijeljeni određenim funkcijama mozga, ipak se razvijaju u potpuno funkcionalne pojedince, pomoću samo-reorganizacije mozga da bi se zadovoljile potrebe uma.

Dok sve ove pojave dolaze kao šok biheoristima i drugim filozofskim redukcionistima, mi koji smo shvatili rad Köhlera možemo vidjeti u tome nužnu odliku povezanosti mozga s umom. Um nije stvar sastavljena od dijelova, a mozak, čija je jedina odgovornost funkcionirati kao posrednik, mora, barem potencijalno, biti sposoban odražavati tu činjenicu, iako uz poteškoće.

Uz to, mi sad krećemo u eru, gdje znanost razvija instrumentaciju koja nadomješta izgubljene osjetilne sposobnosti zamjenjujući ih napravljenom instrumentacijom koja dopušta da jedan osjetilni organ prenosi mozgu informaciju o okruženju, što je inače uloga tog izgubljenog čovjekovog osjetila. Kao naprimjer u slučaju „jezičnog vida“, gdje pojedinac bez vida koristi uređaj spojen s jezikom, koji naliči na komad žvakaće gume, a koji prima električne impulse od neke vrste male kamere montirane na glavi ili u vidu sunčanih naočala, koristeći električne impulse kod crtanja slika okoline po površini jezika, omogućujući pojedincu ne samo da čita napisana slova i brojke, već da dobije i prostornu orijentaciju, tako da mogu reagirati u prostoru s preciznošću, kao da „vidi“ jezikom.

Čovjeka to podsjeća na citat iz Keplerovog *Mysterium Cosmographicum*, gdje on piše, da kad um ne bi imao oči da vidi,

zahtijevao bi njihovo stvaranje. Poanta je u tome, da mozak i ćutilla nisu transportna vrpca istine sami po sebi i u sebi, već su samo oruđe, koje robuje umu. To jest: Upravo nakana uma da djeluje u svemiru određuje kakvu ulogu ćutilla moraju igrati.

Stoga, kako se počinjemo sve više i više oslanjati na sve veći niz instrumentacije, ne „videći“ i ne osjećajući više na način kako sada mislimo na takvo djelovanje, kako se onda naš mozak može morfološki promijeniti da bi zadovoljio zahtjev uma za većom bistrinom dojmova koje primamo preko te nove instrumentacije koja se stalno mijenja. Kako naš smisao ega, povezanog uz našu biološku osjetilnu instrumentaciju, počinje blijediti, i svaki smisao stvarnosti, kao prostog izvora ili tumačenja takvih dojmova, postaje upitan, kako onda moramo početi svrstavati što je, i gdje naša samosvojnost ustvari počiva? Što uistinu omeđuje naše postojanje, ako to nije naša biološka smrtnost? I nisu li te proste zamisli prostora i vremena, kao zaključci na osnovu prostih osjetnih dojmova, isto tako upitne? Uzevši u obzir potencijal stalne promijene smisla instrumentacije i s tim u vezi plastičnosti funkcije mozga, koju tjera naša nakana daljnjeg proširenja opsega istraživanja i razvoja svemira, što ostaje kao invarijanta, ili bolje rečeno, besmrtni dio?—Naročito sada kad znanstvena saznanja već nagoviještaju da čovjekova sudbina nije osuđena da mu postojanje ograničuju nadolazeće možda kataklizmičke promjene naseljenog okoliša.—Zapitajmo se sad: Koliko naš osjećaj prostora i vremena određuje naš ograničeni smisao stvarnosti; te do koje mjere našu samosvojnost oblikuje to ograničeno viđenje?

Iznad ćutilla

Ako čitate nešto što je napisao netko čiju ličnost dobro poznajete, čuti ćete zajedno s tim također i njegov glas (uz uvjet da njegova pisana proza, na neki način, odražava njegov govor). Osim toga, vaše osobno znanje pisca poziva u svijest mutni odjek dojmova drugih osjetila: grubu ideju njegovog izgleda, znani ritam njegovog hoda, ili možda nejasni 'gestalt' (u Köhlerovom smislu, prema ranije rečenom), ili neko poznato mjesto koje blisko povezujete sa svim tim. Često, aktualna spona između potonjeg 'gestalt'-a, i ličnosti koja zazove njegovu pojavu, i vama je

nejasna. Sam 'gestalt' može biti premaglovit i ne da se riječima opisati. No to, međutim, ne utječe na njegovu specifičnost. To je točno što jest, po vašem sjećanju, i sve važno u tom sjećanju sadrži se baš u tom 'gestalt'-u, iako se nejasno razaznaje u usporedbi s naizgled konkretnijim dojmovima.

Leibnizovo načelo o istovjetnosti nerazpoznatljivih (nerazlučljivih) stanja da, ako su bilo koja dva predmeta tako slična, da njihova zamjena jednog za drugim ne bi imala za posljedicu nikakvu promjenu u fizičkom svemiru, onda ne bi mogao postojati nikakav razlog koji 'govori' za jedan ili drugi sklop [a ne za drugi sklop]. To jest, ako su predmet A i predmet B sasvim slični u svakom pogledu, no nalaze se u različitim okolnostima, dospjevši tamo s različitom prošlosti, ne bi se mogao dati nikakav razlog, koji bi bio dostatan da jedan predmet ima svoju osebujnu prošlost i okružje, radije nego onaj drugi. To jest, oni bi prekršili načelo *dostatnog* razloga, koji jednostavno kaže: da bi stvari postojale na neki način a ne drugačije, mora postojati dostatan razlog da one postoje na taj način a ne drugačije. Kad potonje načelo ne bi bilo istina, svemir bi bio nerazuman (iracionalan), i ni čovjek ni Bog ga ne bi mogli znati—ukratko, ne bi mogao postojati.

Što, onda, znači imati točno određen 'gestalt' „u glavi (umu)“ kad je taj isti gestalt odgovoran za pojave koje nas vuku da kažemo da postoje „van“ tog istog uma? Do mjere do koje su iste, načelo dostatnog razloga ne dopušta da te dvije stvari—zamisao i predmet—aktualno postoje kao odvojene stvari. Svaka točka kod koje je neka ideja učinkovita, mora također biti točka kod koje ta ideja stvarno postoji.

Upitajmo se sad opet: Što kažemo da je ljudsko biće? Ljudsko biće najočitije nije ljudsko tijelo, niti je ljudski mozak, kao što smo gore vidjeli. Kakvo god bilo načelo koje zovemo um, ono predstavlja načelo organiziranja koje postoji nad specifičnom biološkom podlogom koja ga izražava. Čak i ono što većina ljudi smatra svojom ljudskom osobnosti, ustvari je nešto što je predmetom promjene i razvoja, pod utjecajem nekog višeg načela organizacije. Nikola Kuzanski opisao je to kao povezanost među osjetilnim zapažanjima, gdje razum pronalazi jedinstvo u naizgled proturječnim osjetilnim dojmovima, a intelekt, naizgled paradoksalne suprotnosti

dovodi u jedinstvo. Pojave, koje su proturječne sa stajališta osjetilnog zapažanja, naprimjer slika prednjeg i stražnjeg dijela ljudske glave, ujediniju se sa stajališta ljudskog razuma. Računala, naprimjer, ne mogu primijeniti tehnologiju raspoznavanja lica u slučajevima s kojima i najzaostaliiji ljudski um nema problema, kao što je gledanje subjekta pod ekstremnim kutovima.

To je također načelo kojim se vode tehnike kao CAPTCHA test [automatizirani test za razlikovanje ljudi od računala]. Jedinstvena ideja lica, koju 'snimi' ljudski um, sadrži u sebi beskrajno mnoštvo osjetilnih zapažanja. Ili, bolje rečeno, ideja lica je beskonačna sa stajališta osjetilnog zapažanja. Isto tako, ideja znanstvenog načela nadilazi sve moguće manifestacije fizičkog svemira. Iz tog razloga, Kuza je zvao razum beskonačnim u pogledu sa osjetilnim zapažanjem

No iznad ljudskog razuma, postoji još jedna razina, o kojoj je često vrlo teško izravno razmišljati. To je razina koja umu daje sposobnost razmišljati o vlastitom funkcioniranju. Naivni um ima poteškoća zamišljati da on sam trpi radikalne promjene uvjerenja, navika, i tradicija. No razvijeni, stvaralački um, vidi sebe kao slijed takvih struktura, prolazeći svojevolumno takvu evoluciju na sve više i više razine, odbacujući stara uvjerenja u svakoj fazi procesa. Samosvojnost se može smatrati da počiva na višoj fazi, koja obuhvaća cjelokupnu beskonačnost tog procesa razvoja. Taj viši ego, intelekt, Kuza zove beskonačnim relativno prema nižem egu, kojeg naznačuje kao razum.

Ovaj potonji, intelekt, predstavlja ego— „ja“—kojeg LaRouche naznačuje odgovornim za hipotezu više hipoteze: spoznaja da je ljudski um sposoban prolaziti samosvjesno i svojevolumno poredanim nizom viših i viših faza organizacije, raspoznavanjem paradoksa svojih postojećih pretpostavki. Taj „ja“, ustvari je 'gestalt' iste vrste (iako višeg (raz)reda) kao oni koje ljudski um raspoznaje da predstavljaju univerzalne fizičke zakonitosti. Prema tome, to su isti 'gestalt'-i kojima ljudski um barata u procesu spoznaje opisane gore, čitajući pisanje druge ličnosti, ili upoznavajući je na neki drugi način.

Stoga, moguća daljnja razrada Leibnizove jednakosti neraspoznatljivog rekla bi da je—kad bi istovjetnost bila jednakost—pojmovna sličnost

bila vrsta približnosti u tom istom faznom prostoru (u ovom slučaju, fazni prostor gdje je prostor osjetilnog zapažanja samo iskrivljena projekcija). Stoga, mjera do koje koncepcija prestaje odstupati od zamišljene stvari upravo je mjera do koje se onaj koji zamišlja i zamišljena stvar sve više uzajamno približavaju. Slika uma, u umu—do mjere do koje je stvarno jednaka zamišljenom umu—intelekt je uma u tom razmatranju. Dva uma u tom času su u savršenoj blizini, i svako djelovanje je prema tome recipročno, iako ne nužno jednako svjesno za obje strane. U mnogim slučajevima moglo bi funkcionirati baš kao lagani dodir po ramenu nekoga čiju zanosnu pažnju zaokuplja nešto sasvim drugo. Čak i ako reagiraju, ne će im biti razvidno točno na što su reagirali.

Pitanje bi se moglo postaviti: Do koje mjere je druga osoba svjesna tog laganog dodira? Moglo bi se činiti, do mjere do koje je taj 'gestalt' netočno zamišljen, da ne će doći ni do kakvog dodira. Ustvari, vi biste dodirivali nešto sasvim drugo. No, do mjere do koje je takvo opojmljivanje pojedinca točno, bili to oni osjetili? I što bismo mislili s tim izrazom „osjetili“?

Uzmimo jedan ekstremni primjer, da bismo osvijetlili općenitiji slučaj. Sve što smo do sad rekli može se jednako tako primijeniti na osobnost, žive ili mrtve osobe. U slučaju pokojnika, nema osjetilnog zapažanja kojeg razum ujedinijuje da bi posredovao u uzajamnom djelovanju s intelektom. Umjesto toga, tu ulogu preuzimaju druga sredstva u kojima je ta osobnost izražena—u njihovom doprinosu organizirane društvene dinamike ljudskog društva. Možemo opet uzeti primjer pisanog doprinosa. Uzajamno djelovanje kod posredovanja u tom slučaju mora biti izravno s intelektom. Samo se tamo uzajamno djelovanje može „osjetiti“.

Posredovanje pri prijenosu dojmova od osjetilnog zapažanja, do razuma, do intelekta, i natrag, uzima mnoge različite oblike. Ponovno: naivni um pripisuje prvu razinu tog procesa prostom sklopu petero osjetila, no u stvarnosti čovjek je osjetljiv na mnogo više njih. Ustvari, pojava neuroplasticiteta ukazuje da bi mozak, funkcionirajući kao vrsta sučelja između dviju nižih razina te piramide, mogao biti sposoban primati beskonačno mnoštvo vrsta takvih osjetilnih dojmova, i da se pet koja dolaze „u paketu“ s ljudskim tijelom već može uzeti kao

relativno neučinkovita, u usporedbi s pojavama s kojima se čovjek mora nositi u toku svog mogućeg napretka van međa ovog planeta.

Kako se čini, takva osjetila se stalno dorađuju tijekom znanstvenog istraživanja; pojave koje bi inače bile nevidljive projiciraju se na osjetila pomoću raznih pomagala, fizičkih—kao što su mikroskop, teleskop, uređaji sposobni snimati neznatne vibracije zraka, i nevjerojatno brza kretanja, itd.—kao i pojmovnih, kao što su razni simbolički i matematički uređaji kao naprimjer jezik, poezija, Leibnizov diferencijalni račun, Riemannov tenzor, itd., koji na sličan način pomažu prikazati inače nevidljive domene na uvid ljudskom umu. Čovjek na taj

način nađe načina pribaviti svom razumu pristup, putem tih proširenih osjetila, nevidljivim carstvima poput vrlo velikog i vrlo malog. U nekom času daleke budućnosti, relativna beskorisnost naših osjetila „iz paketa“ mogla bi prouzročiti da čovječanstvo tog vremena gleda na njih kao što se mi danas čudimo našim zakržljanim kostima repa: relativno beskorisna relikvija ranije faze razvoja, pa kad i zapazimo njeno postojanje, to je tipično zbog njene uloge neugodnosti koja odvraća pažnju.

Da bi se čutila—ova hrpa svih izvora osjetilnih dojmova—pravilno shvatila kao proces posredovanja sposobnosti ljudske duše djelovati i razumjeti fizički svemir, mora se shvatiti da taj proces obuhvaća sveukupnost ljudskog društva. To jest, čin čovjeka pojedinca se takvim posredstvom prenosi na društvo kao cjelinu, i djelovanje tog društva na svemir prenosi se posredstvom fizičke ekonomije—infrastrukture.

Mi nismo ograničeni na pet osjetila koja su došla „u paketu“ s ljudskim tijelom, kao što to već dobro poznati mikroskop pokazuje, proširujući naša osjetila „van paketa“. No ona su već relativno neučinkovita, kad ih se usporedi s čovjekovim potrebama probijanja granice našeg planeta, do Sunčevog sustava, i svemira van njega. Na slici: laboratorijski tehničar koristi UV mikroskop da bi identificirao mikroorganizme nevidljive ljudskom oku.

Čitava ta formacija oblikuje sučelje između čovjeka pojedinca i svemira u kojem živi.

Dinamika u društvu: Međusobno djelovanje među živim ljudskim bićima odvija se na razinama koje su mnogo više od relativno „bučnijeg“ osjetilnog međusobnog djelovanja. Učinak toga se često osjeti kao „duh vremena“, ili osjećaj (ako ne također i shvaćanje) „revolucionarnog momenta“. Međusobno djelovanje na toj razini nije ograničeno, čak i u svom većem dijelu, na djelovanje među još uvijek živima.

Kao što Sokrat to opisuje u *Fedonu*, filozof se ne boji smrti. Ustvari, on je 'progoni'. Kad Simije i Cebes, njegovi učenici, optuže Sokrata za zagovaranje samoubojstva tom izja-

vom, Sokrat pojašnjava da to ni u kojem slučaju nije što on misli. Radije, filozof čezne za raspoznavanjem da „ja“ ne stanuje u osjetilnom zapažanju, pa čak ni u ljudskom razumu u prostom smislu, već u intelektu. No upravo to je, kao što smo rekli ranije, stanje koje nakon svoje smrti dosižu pojedinci koje je resila stvaralačka sposobnost. Sokrat to opisuje kao razlog zbog kojeg se istinska ljudska ličnost bori da se oslobodi od okova osjetilnog zapažanja.³

Ovo nije niti uskogrudni asketicizam niti prosti filozofski dualizam, no postaje samo doista bjelodan kad se sveukupnost prijašnjih izlaganja vrati na pitanje čovjekova vanzemaljskog imperativa. Čovjekova evolucija u svemiru traži sve veću i veću neovisnost od običnog sklopa

³ Za taj odlomak *Fedona*, vidi [na engleskom] Apendiks ovom izvješću: www.larouchepac.com/node15672

osjetila na koja je čovjek sklon oslanjati se. Na taj način, to predstavlja stjecanje prema točki gdje je razlika između individualnog osjećaja ega, prije i nakon smrti, na svom minimumu—to stvara nužnost raspoznavanja ljudske besmrtnosti kao nečega što se dolazi „nakon smrti“.

Pogled unatrag

Stoga, kad čovjek te budućnosti baci pogled unatrag na današnje razdoblje, i gleda čovjekove prve prepade van utrobe Zemlje, sjetit će se NAWAPae kao važne točke u toj evoluciji. Točka, kad je prviput većina ljudskog stanovništva stala pronalaziti svoju samosvojnost u ciljevima, koji se ne bi mogli doseći slijedeći svoj fizički život. Čovjek će pogledati unatrag i vidjeti velik skok u sposobnostima čovječanstva

da djeluje kao prava noosfera, u obliku ljudskog društva, djeluje posredstvom reorganizacije fizičkog prostorvremena koje zovemo osnovna gospodarska infrastruktura, i da iznjedri postojanje jedne ideje u ogromnim razmjerima. Mnogo više sličnih projekata, svaki od njih nadilazeći druge u svojoj viziji i opsegu, slijedit će ovaj, omogućujući porod čovječanstva u širem smislu njega samog, na osnovi njegova vanzemaljskog poslanja, no ti prvi koraci čuvat će dragocjeno mjesto u spletu naše zajedničke kulturne memorije.

Čovjek, dakle, čuva, u stalno rastućoj ostvarenoj potencijalnosti, tu viziju vječnog, koja je najvećim filozofskim, umjetničkim i znanstvenim umovima bila zvijezda vodilja. Stvarajući pravi „Raj na Zemlji“, ili bolje, Zemlju na nebesima.